

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๒

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00072

๗๒...

วันเสาร์ที่ ๒๙ มิถุนายน ท่านพระครูได้รับนิมนต์จากนายแพทย์สมเจตนา ให้ไปทำพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวยที่ในตัวจังหวัด นายสมชายขับรถพาท่านออกจากวัดป่ามะม่วง ตั้งแต่เจ็ดนาฬิกา รถแล่นออกประตูวัดมาแล้ว ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนขับก็ชวนคุย

“หมอสวมแกนี่ยังงี้ถึงหันมาเปิดกิจการร้านเสริมสวย อาชีพหมอก็รวยอยู่แล้ว จริงไหมครับ”

“ถ้าเธออยากรู้จักลองถามเขาดูสิ ไปถึงบ้านงานก็ถามเขาเลยนะ มาถามฉัน ฉันจะไปรู้อะไร”

“แต่ถ้าหลวงพ่อก็รู้ก็รู้ได้ หลวงพ่อก็รู้ได้ทุกอย่างที่อยากรู้” ศิษย์วัดว่า

“บังเอิญเรื่องนี้ฉันไม่อยากจะรู้ ก็เลยไม่รู้” สมภารวัยห้าสิบพูดขำๆ

“หรือครับ ไม่รู้ก็ไม่ใช่ไรครับ” ชายหนุ่มวางท่าขำขำ หากก็ทำได้ไม่นาน เพราะรู้สึกเหมือนท้องจะแตก จึงต้องพูดขึ้นว่า

“ไม่รู้หมอสวมแกจะอยากรวยไปถึงไหน ทั้งทำงานโรงพยาบาล ทั้งเปิดคลินิก และยังจะมาเปิดร้านเสริมสวยอีก นี่แหละหน้าคนโบราณเขาถึงว่า “คนรวยก็รวยเสียเหลือล้น คนจนก็จนเสียเหลือหลาย” เช่นนายสมชายเป็นต้น จนเสียจนไม่มีเงินจะแต่งงาน” ชายหนุ่มพูดไปเรื่อย ๆ เห็นท่านพระครูไม่พูด เขาจึงพูดต่ออีกว่า

“ลูกเมียหรือก็ไม่มี ยังจะงกอีก ได้ยินเขาเล่ากันว่า แกเคยแต่งงานนะครับ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น แกเคยแต่งงานกับลูกสาวเจ้าของโรงสี แต่ยังไงไม่ทราบ อยู่กันแค่อาทิตย์เดียว ก็หย่ากันเสียแล้ว แกก็เลยครองตัวเป็นพ่อบุญเลี้ยงเนื้อหอมมาจนบัดนี้” แม้ท่านพระครูจะไม่พูด หากท่านก็ฟัง และ “รู้” ว่านั่นเป็นเพราะ “กรรม” กรรมตัวเดียวเท่านั้นที่บันดาลให้เหล่าสัตว์ต้องมีอันเป็นไป

“ใจคอหลวงพ่อกำลังให้ผมพูดอยู่กับคนเดียวอย่างนี้หรือครับ” นายสมชายถามภิกษุวัยห้าสิบที่นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่เบื้องหลังเขา

“ชอบไม่ใช่หรือ”

“จะว่าชอบก็ไม่เชิง แต่ครั้งจะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นผมก็เลยไม่ทราบจะตอบหลวงพ่อยังไงดี หรือว่าหลวงพ่อกำลังให้ผมตอบว่ายังไงดีครับ” ชายหนุ่มยั่ว

“งั้นก็ไม่ต้องตอบ” ท่านพระครูพูดตัดบท

“แต่ผมอยากตอบนี่ครับ อยากตอบ แต่ไม่รู้จะตอบยังไง” คราวนี้เขาชวน

“ฉันก็ไม่รู้ว่า จะช่วยเธอยังไงเหมือนกัน” ท่านยวนบ้าง

“แต่ถ้าหลวงพ่อตั้งใจจะช่วย ถึงไม่รู้ก็ช่วยได้นี่ครับ คือช่วยทั้ง ๆ ที่ไม่รู้”

“รู้สึกว่าจะพูดมากไปแล้วนะ พูดมากปากไม่ได้พักผ่อน”

“ไม่เป็นไรครับ ปากผมยังหนุ่มยังแน่น ถึงไม่ได้พักผ่อนก็ยังแข็งแรง หลวงพ่อย่าห่วงมันเลย ห่วงผมดีกว่า”

“เธอมีอะไรให้ห่วงล่ะ”

“ก็เรื่องห่วงใจครับ ผมอยากได้ห่วงสักห่วงมาผูกคอ แต่ไม่มีเงินไปซื้อครับ หลวงพ่อสัญญาว่าจะช่วย ป่านนี้ยังไม่มียี่แวนเลย หลวงพ่อลืมหรือยังครับ ที่เคยให้คำมั่นสัญญาไว้กะผมนะครับ” คำพูดของศิษย์วัดทำให้ท่านพระครูนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อธิษฐานจิต “ช่วย” ให้ชายหนุ่มได้แต่งงานสมความมุ่งมาดปรารถนาดังที่ได้สัญญาไว้กับเขา

“ถ้าเธอไม่เตือนก็คงจะลืมไปแล้ว เอาละ คินนี้จะจัดการให้ ทีนี้ก็หยุดพูดได้แล้ว ฉันจะหลับละ” แล้วท่านจึงนั่งหลับตา กระทั่งรถแล่นมาถึงบ้านงาน

พิธีทำบุญเลี้ยงพระสังฆ ๙.๑๙ นาฬิกา จากนั้นเป็นพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวย เมื่อพระสงฆ์ ๘ รูป ที่นิมนต์มาจากวัดอื่นขึ้นต้นสวด “ชะยันโต” เจ้าภาพคือ นายแพทย์สมเจตนา จึงนิมนต์ท่านพระครูไปช่วยเจิมหน้าห้องเสริมสวย

เขาถือขันจอกทองเหลืองใบจิ๋ว ซึ่งวางอยู่บนพานทองเหลือง มี “ลั่นพาน” รอง ในขันบรรจุ “แป้งเจิม” ซึ่งทำจากดินสอพองบดละเอียด ผสมกับน้ำมันจันทน์ เดินนำท่านพระครูไปยังห้องเสริมสวย เจิมห้องแรกเสร็จ เขาก็นิมนต์ไปเจิมห้องอื่น ๆ อีก ทั้งหมดนับได้ถึง ๗ ห้อง

สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกแปลกใจว่า เหตุใด “ห้องเสริมสวย” จึงมีหลายห้องนัก แถมมีเลขที่ห้องเรียงลำดับจากหนึ่งถึงเจ็ดติดไว้ที่หน้าประตูของห้องอีกด้วย เมื่อเจิมเสร็จท่านจึง

เดินกลับมายังห้องโถงที่ใช้ทำพิธี พวกหนุ่ม ๆ หน้าตาดีหลายคนพากันมากระเช้าพลาง หัวเราะคิกคัก คนหนึ่งถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรในที่นี่ครับ คนเป็นพระเขาไม่ไปตรงนั้นกันหรอก” เขาหมายถึง “ห้องเสริมสวย”

“เขาให้ไปเจิมห้องเสริมสวย” คำตอบของท่าน ทำให้พวกหนุ่ม ๆ หัวเราะครืน คนเดิมพูดอีกว่า

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรแล้ว”

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกเอะใจ ท่าทางจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว ท่านจึงกำหนด “เห็นหนอ เห็นหนอ นั้นมันห้องอะไรหนอ” แล้วท่านก็ต้องตกใจเมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไร “ตายแล้วหนอ นั้นมันห้องนี้หนอ ห้องโสเภณีหนอ เราถูกหมอสมเจตนาหลอกให้มาเปิดป้ายสำนักโสเภณีเสียแล้วสิหนอ” ท่านมองหน้านายแพทย์สมเจตนาคล้ายจะถามว่า “นี่มันอะไรกัน” หากฝ่ายนั้นทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

เมื่อท่านกลับมาในที่เดิมแล้ว เจ้าภาพจึงถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแด่พระสงฆ์ ๙ รูป และรับพร เสร็จแล้วพระ ๘ รูปก็พากันกลับวัด ท่านพระครูยังไม่ยอมกลับ เพราะต้องการจะ “ผ่าตัด” คนเป็นหมอมือซึ่งผ่าตัดคนอื่นเขามากแล้ว ถึงคราวที่ตัวเองจะต้องถูกผ่าตัดบ้างละ ส่งพระสงฆ์และแขกเหรื่อกลับไปแล้ว เจ้าภาพก็มานั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าท่านพระครู “ในคุณหมอ นึกยังงี้ถึงตัดเอาตมาเสียเปื่อยเลย เห็นอาตมาเป็นไก่ไปแล้วหรือไง”

“ให้หลวงพ่อกับ ก็เพราะผมเคารพนับถือหลวงพ่อ หลวงพ่อเป็นพระสุปฏิปันโน เป็นผู้มั่งคั่งบริสุทธิ ผมก็เลยอยากให้คุณพ่อมาทำพิธีเปิด กิจการจะได้รุ่งโรจน์เรืองรองสืบไปในภายภาคหน้า” คนเป็นหมอมหาชายนาย

“แต่คุณหมอกำลังจะทำให้ “ศีลบริสุทธิ” ของอาตมาต้องต่างพร้อย นี่โชคดีนะที่อาตมาไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย ไม่งั้นต้องอาบัติแน่ ๆ คุณหมอนะคุณหมอ ไม่น่าทำอาตมาเลย” ท่านตัดพ้อต่อว่า

“ผมกราบขอโทษครับหลวงพ่อ ขอโทษมาก ๆ เลย” เขาก็มองกราบหนึ่งครั้ง

“ยังไม่แค่นี้ละ โทษของคุณหมอยังมีอีก รู้หรือเปล่าคุณหมอกำลังประกอบ “มิฉณาอาชีวะ” การค้ามนุษย์ไม่จัดว่าเป็นสัมมาอาชีวะ อาตมาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหมอต้องทำอย่างนี้ พูดกันตรง ๆ เลยนะ อาตมาขอตำหนิว่าคุณหมอช่างโลภมากเหลือเกิน เท่าที่มีอยู่ยังไม่พออีกหรือ ได้ชื่อว่าร้ายที่สุดของจังหวัดนี้ยังไม่พอใจหรือ”

“พอใจครับหลวงพ่อ ตัวผมนะพอใจในสิ่งที่ผมมี ผมเป็น ไม่เคยทะเลาะทะเลาะยานหรือกรับ แต่ที่ต้องทำอย่างนี้หลวงพ่อก็เห็นก็เพราะมันจำเป็นต้องทำครับ”

“จำเป็นยังไง พอจะบอกอาตมาได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ คือมันเป็นความประสงค์ของพวกเขาเด็ก ๆ เขา เขามาอ่อนน้อมก็เลยต้องตามใจเขา

“เด็ก ๆ ไหน”

“ก็พวกหนุ่ม ๆ ที่นั่งหน้าตาสลอนอยู่นี่ไงครับ ถ้าผมไม่ตามใจพวกเขา เขาก็จะพากันทิ้งผมไป” หมอ สบตากับท่านพระครูเหมือนจะขอความเห็นใจ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นแววตาที่บ่งบอกถึงความอ้างว้างว่าแห้ว ก็เข้าใจความรู้สึกของเขา ท่านนึกในใจว่า “ดูเอาเถอะ พระพุทธรูปทรงสอนให้ยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก แต่ตาหมอกคนนี้ก็กลับมายึดพวกหนุ่ม ๆ ช่างน่าสงเวชใจเสียจริง” ต่อเมื่อเห็น “กฎแห่งกรรม” ของบุรุษตรงหน้าท่านแล้ว ท่านก็เข้าใจ ไม่นึกตำหนิตีติเตียนเขาอีก

“แล้วพวกสาว ๆ ที่จะมาบริการแขกละ ตอนนี้อยู่กันที่ไหน” ท่านหมายถึงบรรดา “คุณตัว” ทั้งหลาย

“ช่วยกันล้างถ้วยชามอยู่ในครัวบ้าง ต้อนรับแขกบ้างครับ” ท่านพระครูมองลงไปที่สนามหน้าบ้านซึ่งทางเดินที่ตั้งโต๊ะอาหารไว้บริการแขกหรือที่มาร่วมงาน มีสาวสวยสามสี่คนทำหน้าที่เป็นบริกร

“ตอนนี้มีทั้งหมดกี่คน”

“เจ็ดครับ มีห้องแค่เจ็ดห้อง เลยรับได้แค่เจ็ดคน ก็ผมเรียนหลวงพ่อดังแต่แรกแล้วว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ แต่ทำเพื่อจะเอาใจพวกเด็ก ๆ เขา” คนเป็นหมอมว่า

“อ้าว ก็เมื่อกี้คุณหมอบอกอยู่หยก ๆ ว่าที่เชิญอาตมามาทำพิธีเปิดก็เพื่อจะให้กิจการรุ่งโรจน์เรืองรอง เสร็จแล้วกลับมามาว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ เอ๊ะ มันยังไงกันแน่ อาตมาชกั้งแล้วนะ”

“ผมเองก็งงเหมือนกันครับ คือ ผมหมายความว่าผมไม่ได้หวังรวยจากกิจการนี้ แต่ก็อยากให้มีรุ่งโรจน์และอยู่ได้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“พวกเด็ก ๆ เขาจะได้อยู่กับคุณหมอนาน ๆ” ท่านพระครูต่อให้

“ครับผม” ท่านพระครูมองเห็นทาง “แก้ลำ” คนเป็นหมอ จึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าคุณหมอยกให้เขาอยู่ด้วยนาน ๆ กิจการก็ต้องเจริญด้วย เอาอย่างนี้ คุณหมอ ให้เด็ก ๆ ของคุณหมอไปทำงานแทนพวกสาว ๆ แล้วเรียกพวกสาว ๆ มาหาอาตมา อาตมา จะทำพิธีลงนะหน้าทองให้” นายแพทย์วัยสี่สิบเศษจึงจัดการตามความประสงค์ของท่าน พวกหนุ่ม ๆ หน้าตาดีลุกออกไปสั๊กพัก สาว ๆ เจ็ดคนก็พากันเข้ามากราบท่านพระครู

“ขอประทานโทษ อาตมาต้องทำพิธีตามล่ำพังกับหนู ๆ พวกนี้ จึงขอความกรุณาคุณ หมอยกย่ำให้ใครเข้ามาเยี่ยมยาม และช่วยตามลูกศิษย์ที่มากับอาตมาให้นั่งเป็นเพื่อนด้วย”

เมื่อนายสมชายเข้ามานั่งในที่นั้นแล้ว นายแพทย์สมเจตนา ก็ปลีกตัวออกไปอย่างคนมี มารยาท ห้องโถงนั้นจึงเหลือเพียงท่านพระครู นายสมชาย กับ “คุณตัว” ทั้งเจ็ด

“ยังไงจะหนู คิดยังไงถึงได้มายึดอาชีพนี้” ท่าน “สัมภาษณ์” ทีละคน แล้วสรุปคำตอบ ได้ว่า ห้าคนทำด้วยความเต็มใจ มีสองคนเท่านั้นที่ถูกล่อลวงมา ท่านใช้ “เห็นหนอ” สืบตรวจ ฎกแห่งกรรมของคนทั้งเจ็ด ห้าคนที่มาด้วยความสมัครใจนั้น เพราะมี “กรรม” ที่จะต้องเป็น อย่างนี้ และจะต้องเป็นอย่างนี้ต่อไปอีกคนละ สามชาติบ้าง ห้าชาติบ้าง และคนที่หน้าตาดี ที่สุดนั้นจะต้องเป็นต่อไปอีกถึงเจ็ดชาติ! ส่วนอีกสองคนที่ถูกล่อลวงมานั้นเป็นหน้าที่ของท่าน ที่จะต้องช่วยให้หล่อนพ้นจากขุมนรก

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจัดการรดน้ำมนต์ให้หญิงสาวทั้งห้า ให้ศีลให้พรเสร็จ จึงบอก ให้พวกหล่อนลุกออกไปทำงานต่อ เหลืออีกสองคน ท่านพูดว่า “หนูอยากจะไปจากที่นี่ไหม ล่ะ”

“อยากค่ะ” ตอบพร้อมกัน

“อยากไป แล้วทำไมถึงไม่ไปล่ะจ๊ะ”

“หนูกลัวถูกข่มค่ะ เจ้าพวกหนุ่ม ๆ ของคุณหมอยกขู่ ถ้าใครคิดหนีจะข่มให้ตาย หนูกลัวค่ะ”

“อ้อ ยังงั้นหรือ แล้วถ้าหลวงพ่อก็จะช่วยไปจากที่นี่ จะไปไหม”

“ไปค่ะ” ตอบพร้อมกันอีก

“บ้านหนูอยู่ที่ไหนล่ะ” คนหนึ่งตอบว่า

“อุตรดิตถ์ค่ะ อยู่อำเภอป่าด”

“แล้วหนูล่ะ” ท่านถามอีกคน

“อยู่ที่เดียวกันค่ะ เราเป็นพี่น้องกัน ถูกคนหลอกมาขายที่นี่ เขาบอกจะพาไปทำงานที่ กรุงเทพฯ งานสบายรายได้ดี เราสองคนพี่น้องก็เลยมากับเขา” คนเป็นพี่เล่า

“แล้วมาอยู่ที่นี้นานหรือยัง”

“เดือนหนึ่งแล้วค่ะ แต่ยังไม่ได้รับแขกนะคะ เพราะหมอบอกว่าต้องรอให้เปิดเป็นเรื่อง เป็นราวเสียก่อน จะนิมนต์หลวงพ่อดังที่สุดของจังหวัดมาเปิด แต่ถึงจะยังไม่ได้รับแขกข้างนอก แต่แขกข้างในก็รับเรียบร้อยแล้วค่ะ ก็พวกเด็ก ๆ ของหมอเขานั้นแหละ”

“รวมทั้งหมอด้วยหรือเปล่า” นายสมชายเป็นคนถาม

“เปล่าค่ะ หมอไม่เคยมาอยู่กับพวกเรา” หล่อนตอบ

“สมภารยอมไม่กินไก่วัด” ชายหนุ่มว่า

“ไม่จริงหรอกพี่ สมภารคนนี้กินไก่วัด แต่ไม่กินไก่ตัวเมีย กินแต่ไก่ตัวผู้” คนพูดมีเลศนัย

“หมายความว่ายังไง” ศิษย์วัดถาม

“ก็แกไม่ยุ่งกะพวกหนู แต่ไปยุ่งกะพวกหนุ่ม ๆ นั้น ที่เปิดช่องก็เพื่อจะเอาใจคนพวกนั้น” หญิงสาวพูดอย่างดูแคลน

“หนูอย่าไปว่าเขาเลย มันเป็นกรรมนะหนู กรรมของเขา เขามาอย่างนั้น เอาเถอะสำหรับหนูสองคนหลวงพ่อก็จะช่วย” ท่านพระครูหยิบเงินออกมาจากย่ามสองร้อย

“อ้าว นี่นะค่ารถ เดี่ยวหลวงพ่อก็จะพุดกับหมอเขาให้” ท่านใช้นายสมชายไปตามนายแพทย์สมเจตนา มา แล้วกล่าวว่า

“คุณหมอ อาตมาจัดการให้เป็นที่เรียบร้อยแล้วแล้วรับรองว่ารุ่งโรจน์เรื่องรอง ถ้า...” ท่านหยุดไว้เพียงนั้นเพื่อเพิ่มความอยากรู้ให้คนเป็นหมอ

“ถ้าอะไรหรือครับหลวงพ่อกับคุณ” คนอยากรู้ถาม

“ถ้าคุณหมอมจะไม่เอาแม่หนูสองคนนี้ไว้”

“ทำไมหรือครับ สองคนนี้เป็นยังไง”

“ดวงเขาไม่สมพงษ์กับอาชีพนี้ ไปอยู่สำนักไหนก็ไม่เจริญ ทางที่ดีต้องเลิก”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะส่งเขาไปอยู่สำนักอื่น สำนักที่เป็นคู่แข่งของผม” คนเป็นหมอแสดงนิสัย “เจ้าเล่ห์”

“คุณหมอ อาตมาขอรับรองเถอะ เท่าที่คุณหมอมทำอยู่นี้ มันก็ไม่ใช่สิ่งดีนะ อย่าได้ไปสร้างบาปกรรมเพิ่มขึ้นอีกเลย อาตมารู้ คนที่จะจบหมอได้นั้นต้องเป็นคนเก่ง คนฉลาด และคุณหมอก็มีคุณสมบัติอย่างนั้นครบถ้วน คงจะน่าเสียดายมาก ถ้าคุณหมอมจะเอาความฉลาดไปใช้ในทางทุจริต คิดดูก็แล้วกัน ถ้าคุณหมอมทำอย่างที่พุด เท่ากับสร้างบาป

ขึ้นมาอีกสองอย่าง อย่างแรกคือ ไปก่อศัตรูไปทำให้เขาพินาสล้มจม ซึ่งคนที่จะทำอย่างนั้น จะต้องเป็นคนจิตอกุศล มีจิตริษยา

อย่างที่สองคือคุณหมอบีบกับเด็กสองคนนี้ เพราะเขาไม่สมัครใจ แต่ถูกบังคับเปรียบเหมือนว่าคุณหมอนัดในทางรักษาไข้ แต่พ่อแม่บังคับให้ไปชกมวย แล้วคุณหมอบจะพอใจไหม คิดดูนะ ใจจริงแล้วอาตมาไม่สนับสนุนให้ใครทำผิดเลย แต่นี่อาตมาเห็นแล้วว่าเป็นกฎแห่งกรรม ที่จะต้องเป็นอย่างนั้น คือทั้งคุณหมอบและทั้งแม่หนูทั้ง ๕ คนนั้นต่างก็มีกรรมร่วมกันมา อาตมาจึงไม่สามารถตัดทานได้

อาตมาขออัญเชิญพุทธพจน์มากล่าวให้คุณหมอบฟัง เพื่อเป็นคติสอนใจ คุณหมอบเก็บไว้คิด ไว้พิจารณาเองก็แล้วกัน พุทธพจน์นั้นมีว่า “บุคคลเข้าถึงกุศลธรรม จะอยู่เป็นสุข ไม่คับแค้น ไม่เดือดร้อน แต่ถ้าบุคคลเข้าถึงอกุศลธรรม จะอยู่เป็นทุกข์ คับแค้น เดือดร้อน” อาตมาช่วยคุณหมอบได้เท่านี้แหละ” คนจบ ม.๔ “เทศน์” โปรดคนจบปริญญา แพทยศาสตร์บัณฑิต

“ตกลงครับหลวงพ่อกับตกลงผมจะให้สองคนนี้ออก” นายแพทย์สมเจตนาพูดกับท่านพระครู หลังจากถูก “เทศน์” เสียยืดยาว

“อาตมาขออนุโมทนา อย่างน้อยคุณหมอบก็ได้ทำความดีให้แก่ตัวเอง และเด็กสองคนนี้ไปสิหนู ไปเก็บเสื้อผ้า ประเดี๋ยวหลวงพ่อกจะไปส่งที่ท่ารถ” ท่านสังฆศรีพี่น้อง ต้องจัดการพาไปเสียแต่วันนี้ ก่อนที่หมอบสมเจตนาจะเปลี่ยนใจ เพราะคำยุยงของพวกหนุ่ม ๆ หน้าตาหล่อเหลาพวกนั้น

ขากลับท่านพระครูย้ายไปนั่งด้านหน้าคู่กับคนขับ พี่น้องสองสาวนั่งข้างหลัง ขณะที่รถแล่นไปสู่สถานีขนส่งในตัวจังหวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงแนะนำหญิงสาวทั้งสองว่า

“หนูไม่ต้องกลับไปบ้านอำเภอหน้าป่าดหรงกนะ กลับไปก็ถูกพ่อแม่พี่น้องเขารังเกียจ เพื่อนบ้านใกล้เคียงเขาก็จะติฉินนินทาด้วย”

“แล้วหลวงพ่อกจะให้หนูกับน้องไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ หนูไม่รู้จักใครที่ไหนเลย” คนเป็นพี่ว่า

“ไปสมัครงานที่ห้างขายทองนะหนู ห้างขายทองที่อยู่ในตลาดอุตรดิตถ์ ในตัวเมืองนั่นแหละ เขากำลังต้องการคนทำงานบ้าน อยู่กับเขาทั้งสองคน และช่วยกันทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อีกสองปีหนูจะร่ำรวย เชื่อหลวงพ่อกเถอะ”

“ขอบคุณหลวงพ่อกมากค่ะ ที่เมตตาหนูกับน้อง ชีวิตนี้จะไม่ลืมพระคุณของหลวงพ่อกเลย” คนเป็นพี่พูดเสียงเครือ

ถึงท่ารถขนส่ง ท่านให้สองพี่น้องขึ้นรถ และรออยู่จนกระทั่งรถออก เพื่อแน่ใจว่า หล่อน “ปลอดภัย” ขณะนั่งรถกลับวัด ท่านพบกับนายสมชายว่า “อีกสองปีคนพี่จะได้เป็นเจ้า แก่เนี้ย เพราะเมียเก่าแก่วัดตายด้วยโรคมะเร็ง ถ้าแกไม่ยากหาคนอื่นคนไกลมาเลี้ยงลูก ก็เลยยกฐานะลูกจ้างขึ้นเป็นเจ้าแก่เนี้ยแทน ส่วนคนน้องก็จะได้แต่งงานกับจำสิบตำรวจที่เฝ้า ร้านทองนั่นแหละ แต่งงานแล้วก็จะได้เลื่อนเป็นนายร้อย เพราะคู่เขยของเขาสนับสนุนกัน เห็นไหมฉันแก้ลำหมอสมาเจตนาได้เด็ดขาดไปเลย” ท่านพูดแล้วหัวเราะหึ ๆ

คืนนั้นก่อนจำวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้สวดมนต์แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้สรรพ สัตว์ แล้วจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า “ด้วยอำนาจของท่าน ศีล ภาวนา ที่ข้าพเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติ มาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ขอให้ข้าพเจ้าสามารถอนุเคราะห์ให้นายสมชาย ขึ้นเจ้าจิต ที่เขามี บุญคุณต่อข้าพเจ้าด้วยการรับใช้ช่วยเหลือมาเป็นเวลานาน

บัดนี้เขาได้พบเนื้อคู่และตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่ยังขาดปัจจัยที่จะนำไปเป็นค่า สินสอดทองหมั้น ข้าพเจ้าอยากจะอนุเคราะห์ หากก็ไม่มีปัจจัย จึงขออำนาจบารมีของ ข้าพเจ้าช่วยให้สิ่งที่ปรารถนาจงสำเร็จด้วยเทอญ” ตั้งจิตอธิษฐานเสร็จ ท่านก็ล้มตัวลงนอน ไม่ลืมที่จะกำหนด “เอนหนอ ลงหนอ ลงหนอ ถึงหนอ” อย่างคล่องแคล่วว่องไว ก่อนที่จะ เคลิ้มหลับ ก็มีเสียงกระซิบที่ข้างหูว่า “คำอธิษฐานพวกท่านไม่แจ่มแจ้ง ฉะนั้นต้องรออีกสิบ ห้าวันจึงจะสมปรารถนา”

มีต่อ.....๗๓